

Hermann Lembke

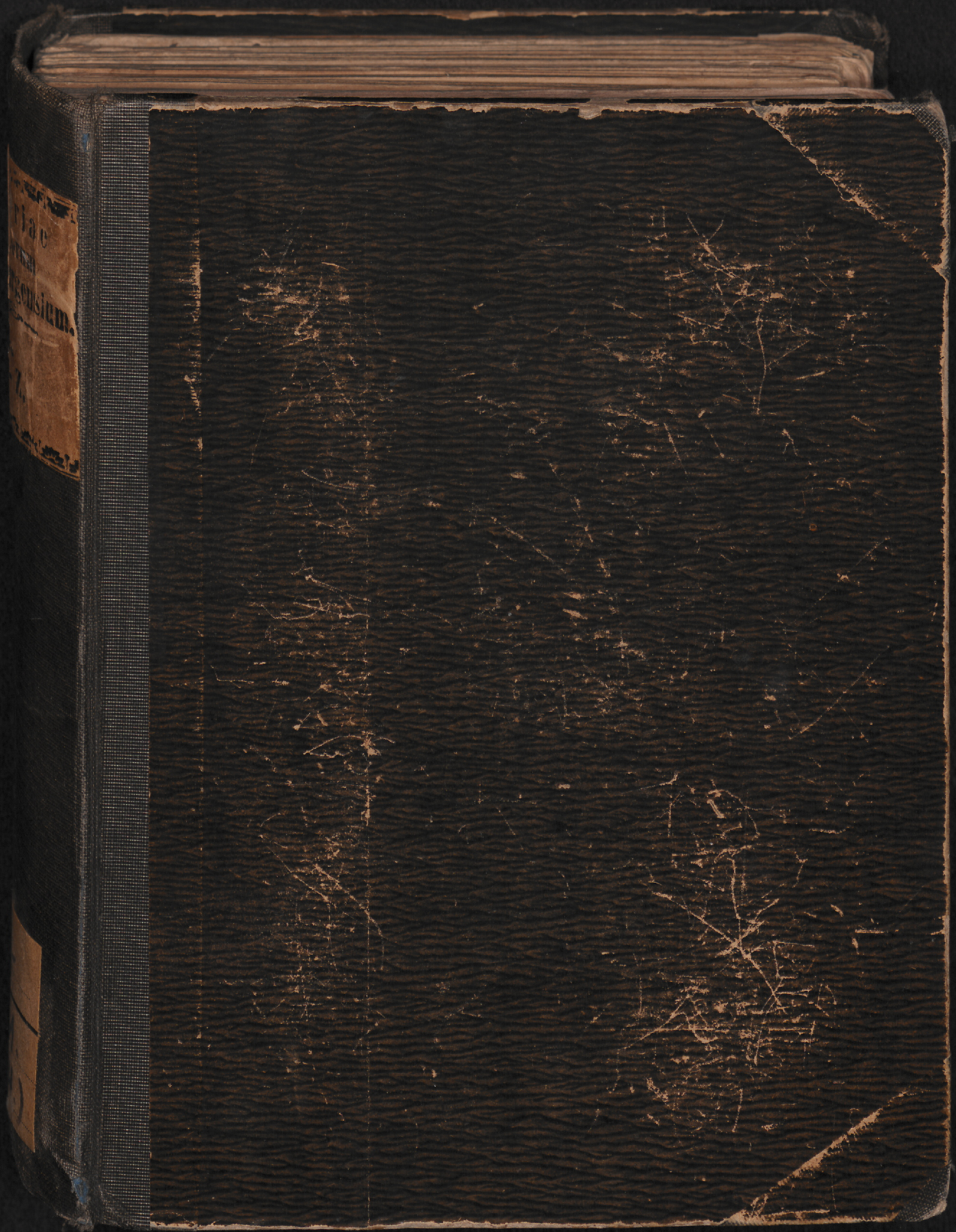
Vice-Decanus Hermannus Lembke/ I.U.D. Cod. Prof. & Universit. Rostochiens. p.t. Rector ac Totus Amplissimus Ictorum Ordo. Decani Et Senioris Eiusdem Ordinis Viri Nobilissimi, Consultissimi, Amplissimi Dn. Laurentii Stephani, I.U.D. Illustris. Celsis. Duc. Mecklenb. Consilarii, Vice Praesidis Dicasterii Provincialis, Assessoris Consistorii Ducalis, Professoris in Universitate Rostochiensi Celeberrimi, Collegae desideratissimi Exequias Iusto Ac Summo Moerore Luget : [P.P. sub Sigillo Facultatis. die 26. Nov. Anno 1657.]

Rostochii: Kilius, 1657

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn755911652>

Druck Freier Zugang

KL-241(4)¹

Oldendorp: Warhafftige entschul-
dinge. Rostock, 1533

wurde aus dem Band gelöst.

Steht bei Rara -

KL-241. (4.) <SON>

bestrahlt 2000

VICE-DECANUS
HERMANNUS LEOBRE,

J. U. D. Cod. Prof. & Universit.

Rostochiens. p. t. Rector

TOTUS AMPLISSIMUS ICTORUM
ORDO,
DECANI ET SENIORIS
Ejusdem Ordinis
VIRI

Nobilissimi, Consultissimi, Amplissimi

DN. LAVRENTII
STEPHANI,

J. U. D. Illustris. Celsis. Duc. Mecklenb.
Consiliarii, Vice Præsidis Dicasterii Provincialis,
Assessoris Consistorii Ducalis, Professoris in
Universitate Rostochiensis Celeberrimi,
Collegæ desideratissimi

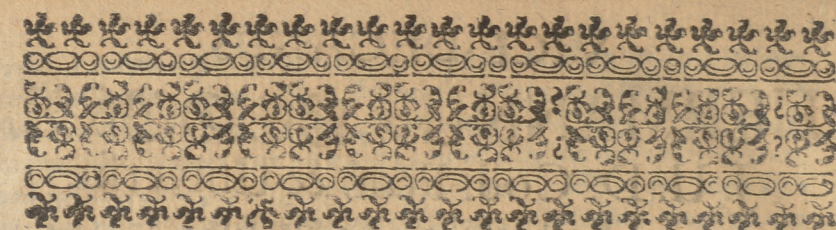
EXEQUIAS

IUSTO AC SUMMO MOERORE LUGET.

ROSTOCHII

Typis Hæredum NICOLAI KILII, Acad. Typ.

TOICÆ disciplinæ sectatores, cum omne perturbationum genus, tum *dolorem* maxime damnabant, eumq; ab homine, virtutum studioso, alienum esse oportere arbitrabantur. Docebant igitur nil magis a fortitudinis laude remotum, nil contra ignaviæ tam congruum esse, quam calamitates & neceſ aliorum luctu prosequi. *BIAS Prieneus*, cum Patriâ *PRÏENE* ab hostibus occupatâ, spoliis devastatâ, conjuge crudelitur interfectâ, liberis in servitutē actis, domo incendio consumptâ, omnibus fortunis exutus, & præter vitæ usuram nihil reliquum habens, *ATHENAS* profugeret, tantum abest, ut tristitiæ quoddam saltem signum ederet, ut inescio quam non potius animi hilarioris speciem præ se ferret. Quæ de re obviis fortè nonnullis, qui miseram hominis conditionem sortemq; probe nossent, stupentibus, quidq; ista in tantâ calamitate lætitia sibi velleret, sciscitantibus, *si qui*, regessit, quoddam patriâ, quoddam Conjuge, domo, liberis, bonisq; omnibus orbatus sim, aliquid meorum me perdidisse, idèq; contristari oportere antumant, ij neq; fortuna quid sit, sciunt, neq; rectè de Philosophiâ sentire videntur. Hæc de casu suo *BIAS*. Ex cujus responso plurimis nata admiratio; apud nonnullos quoq; vehemens præterea æmulandi studium exitit. Sanè vel in ipso Christianæ Ecclesiæ gremio reperire fuit, quos adeò ista mentis obfirmatio juvaret, uti non minimam Christianismi partem in eo sitam existimarent esse, si vitâ functos nullo ad mæsticiam composito animo prosequerentur. Cæterum delira est illa opinio, humanitatem certè & naturam ipsam impugnat. Nos quidem muliebri planctu ejulatuq; urgendos mortuos o esse arbitramur, ne fortè e Comædia ita nobis servulus occinat.

*Here, si querelis, ejulatu, fletibus
Medicina fieret miseris mortalium,
Aut paranda lacrima contra forent:*

Nuns

*Nunc hæc ad minuenda mala non magis valent,
Quàm vania Præstia ad excitandos mortuos.
Res tardidæ consilium, non plântum expetunt.*

Interim nec ita duri aut ænei sumus tamen, ut nullo omnino vel nostræ, vel aliorum calamitatis sensu tangamur, sive omnem penitus mœrorem, aut pro re natâ, lacrimas etiam in Amicorum funeribus ejuremus, quæ lugendo potius efferrimus, doloremq; nostrum, quantum unquam licet, & pium est, vel publicè contestamur. Annus est, & paullo amplius, quum in HINRICO SCHUCKMANNO, at quanto VIRO! id FACULTAS nostra faceret, ejusdemq; exequias solenni, eaq; quâ par erat, memoriâ prosequeretur: Quin, quantam in eo cladem passus esset, tristabundâ etiam significaret. Jam novum, heu dolor! nec id minus, inflictum nobis vulnus est; jam novo MEMBRO orbatî & COLLEGA sumus, qui idem, à nobis officium exigit, & nos meritò etiam, quum omnino in luctu iterum esse, & triste scribendi argumentum occupare oporteat, exsolvemus. Est is LAURENTIUS STEPHANI, VIR MAJORUM famâ ac meritis inclutus, sed magis virtute suâ, cujus grande ac mansurum decus quisquis celebraturus sit, extimescere profecto periculum habeat, ne, ut nubes solis radios intercipit, ita ipse subducatur facilius, quàm addat lucem. Laudibus igitur ejus non insistemus, quas melius ANNALES loquentur, sed quæ in rem præsentem factura sunt, jam statim ordiemur. Natus est GRYPHISWALDIÆ, illustri loco & Acadmiâ intra horam 7. & 8. matut. Patre VIRO Amplissimo & Excellentiss. DN. JOACHIMO STEPHANI. JOTO, Academ. Professore, Consistorii Ecclesiastici Directore, & Celsissimorum POMERANIÆ Ductum Consiliario celeberrimo; Matre BARBARA RIBOVIA, sexus sui Virtutibus Ornatissimâ, è Clarissimo RIBOVIORUM sanguine oriundâ. Avus paternus fuit HYPOLITUS STEPHANI, Civis Pyricensis laudatissimus; Avia Paterna AGATHA Burchwards, à singulari virtute ac pietate commendatissima famina. Avum maternum habuit LAURENTIUM RIBOVIVM, Reip. Gryphiswaldensis Senatorem spectatissimum: Aviam Maternam CATHARINAM Summings/Reverendi & Clarissimi VIRI, DN. JOHANNIS Summings/apud Stralsundenses Verbi divini Ministri quondam solertissimi, filiam, morum viræq; integritate admodum conspicuam. Hæc est familia, è quâ DEFUNCTUM prodisse accepimus, satis profecto honorata & celebris. Cæterum non alium optimi Parentes genuerant, quàm carnis sordibus,

& pec.

& peccato Originis (quod commune nobis omnibus vitium est) implici-
 tum. Pro in Sanctissimo Baptissimi lavacro lotum ac regentum, SERVA-
 TORI CHRISTO, ejusq; Ecclesiæ inferendum curarunt. Deinde (quod
 alterum ipsorum studium fuit) fundamenta ac noticiam salutis per Re-
 demtorem nobis partæ, sensim ei instillarunt; ad timorem Domini,
 morum elegantiam, vitæq; sanctimoniam tum voce, tum suo ipsorum
 exemplo viam præverunt. Traditus dein Præceptoribus, qui puerum iis
 artibus, quibus prima imbui ætas ut plurimum solet, erudirent. Prode-
 untibus aliquantulum annis, VIRIS Clarissimis DN. M. JOANNI WA-
 GNERO / & DN. M. JOANNI STURMIO, isti Logices, illi Mathe-
 seos in Acad. Gryphisw. Professoribus, commissus est, a quibus Græcæ
 & Latinæ linguas doceretur. Pubes & jam ejus ætatis factus, quâ deli-
 gere quisque suevit, quam vivendi rationem sectari sive viam ingredi
 velit, naturæ quadam inclinatione JURIS studia, è quibus. Parens JOA-
 CHIMUS, patruusq; MATTHIAS STEPHANI, tantam nominis cele-
 britatem consecuti essent, ipse quoq; amplexus est; in quibus jam domi
 (neq; enim implumis evolarat) aliquot, & quidem egregia specimina edi-
 derat. Sed ut eo felicius, quod cæperat, perficeret, non jam diutius in patriâ
 sibi subsistendû ratus, præcipuas GERMANIÆ Academiæ, inq; iis docen-
 tes præclarissimos Professores adiit. Venit initio in ROSTOCHIENSEM
 hanc nostram; & sic satis diu in eâ commoratus, ordine ad alias perrexit;
 WITBERGENSEM sc. LIPSENSEM, JENENSEM, ARGENTORA-
 TENSEM, MARBURGENSEM, GIESSENAM, & deniq; HEIDEL-
 BERGENSEM; quamquam antè, quàm huc veniret, SPIRÆ per seme-
 stre substiterat, ut, quo pacto CAMERÆ sese judicium haberet, & pro-
 cessus ejusdem dirigerentur, addisceret. HEIDELBERGÆ, sub DIO-
 NYSII GOTHOFREDI, maximi Professoris, & Juris Civilis Glossato-
 ris celeberrimi, præsidio, pro Gradu DOCTORIS summâ cum
 laude suâ disputavit, & dignitatem etiam hand diu post, Diribito-
 re Amplissimo & Consulissimo VIRO, DN. D. DANIELE NEBELIO
 P.P. in frequentissimo catu contectus est. Jam revocare domum Parentes
 Filium cæperant, ubi de diversâ juris Civilis & Feudalis materie institutis,
 inq; publicam lucem productis disputationibus, non minimam sibi fa-
 mam nominisq; honorem comparavit. Tandem de domicilio & fixâ sede
 cogitandum LAURENTIO erat, quam MECKLENBURGUM,
 ei nostrum præbuit, & de Coniuge, quâ ne optari quidem elegantior

poterat

poterat, felicissimè prospexit. Juncta est ipsi ANNA COTMAN-
 NIA, inusitata formæ ac virtutis fæmina, incomparabilis sum-
 miq; ERNESTI (de quo VIRO quicquid dixeris, minus erit)
 filia. Cum hac numerosa, inq; XIV. utriusq; sexus Personis
 consistens, nata ei proles est; sc. 1. JOACHIMUS 2. BAR-
 BARA 3. MARGARITA-ELISABETHA 4. ELISABE-
 THA 5. ANNA 6. ELISABETHA 7. ANNA 8. ERNESTUS
 9. LAURENTIUS 10. JOACHIMUS 11. BARBARA 12. CA-
 THARINA 13. ERNESTUS 14. LAURENTIUS. Pleriq; jam cælo,
 undè delapsi erant, redonati dudum sunt. E quatuor filiabus,
 nim. I. MARGARITA ELISABETHA, nupta primum Clariss.
 & Consultiss. DN. HINRICO SULTMANNO, J. U. D. dein
 VIRO Ampliss. DN. D. DANIELI SANDOVIO, Advocato cele-
 berrimo: II. ELISABETHA secundâ, junctâ initio Consultiss. &
 Excellentiss. DN. D. LAURENTIO MARQUARDO, Soceri
 quondam in Facultate nostrâ Substituto; postq; eum defunctum,
 VIRO Amplissimo & Excellentissimo DN. HINRICO RAHNIO,
 J. U. D. & Profess. Consistorii it. Ducalis Adfessori gravissimo,
 Collegæ & amico nostro honorando: III. BARBARA, Nobili &
 strenuo, DN. JOACHIMO CLINGIO, Equitum Magistro for-
 tissimo, relocatâ: IV. CATHARINA, Ampliss. & Consultiss. DN.
 JOACHIMO RISMACHERN J. U. D. Cos. ac Syndico Gustroviensi,
 Advocato item judicii Provincialis Clarissimo, concreditâ: Ex his,
 inquam 4. filiabus prolixam Nepotum Nepiumq; seriem, non sine
 ingenti animi voluptate, vidit Parens optimus. In JOACHIMO filio
 & Juris & Matrimonii jam Candidato, maximam spem non abs re,
 (ite enim omnia sese initia dabant!) posuerat. Sed juvenem feralis
 furiosissimi hominis globus nihil tale opinantem, aut meri-
 tum, in medio foro nostro, nec obscurâ admodum luce, transfodit,
 ut ista quidem spes Parenti cuncta perierit. Incredibile dictu
 credituq; quàm post eum casum imminui corporis vires, & quasi
 prosterni quotidie VIR videret: quanquam eam in rem maximum
 etiam momentum afferebat, quod Charissimam CONJUGEM,
 quâ cum totos XLIV. annos pacatissimè amicissimèq; vixerat, ante
 annos tres amitteret, inq; viduû statum istâ ætate, quâ uxore maximè
 omnium opus erat, conyiceretur. Ita de Conjugio MECKLEN-

BUR-

BURGUM LAURENTIO prospexerat. Sed annè nil ampli in ho-
 minem contulit? Sanè Contulit. Nam maxima in eà terrà, & am-
 plissima munera sustinuit, varios in eà summosq; honores gessit,
 ad quos sensim & per gradus ivit, ut tandem in fastigio subsisteret.
 Vidimus ipsum Soceri ERNESTI in Acad. & Facultate nostrà sub-
 stitutum, publiceq; profitentem; vidimus ordinarium Juris Pro-
 fessorem, & Consistorii Ecclesiastici, imò etiam judicii Provinci-
 alis Adfessorem; vidimus Serenissimi PRINCIPIS Consiliarium;
 vidimus Cancellariæ Directorem; vidimus deniq; vice in Judi-
 cio Sternbergensi-Præsidem. Deus bone! quanti honores, quanta
 in unum hominem collata officia: Ille omnia tantà fide, dextertate
 atq; vigilantia administravit, ut non saltim gratia ei debeatur, quan-
 ta de Rep. benè merentium ulli, verum etiam memoriæ ac nomini
 æternum merito habereri honorem oporteat. Mensis est unus,
 itemq; alter, ex quo malè habere, & corripì morbo cæpit. De quo
 MEDICI Judicium adscriberemus, ni justò foret prolixius, neq; nos
 nescirem, *senectutem ipsam per se morbum esse*. Aucta *κακότης* est, ut
 lecto affigeretur Æger. Adhibita omnia sunt, ut convalesceret, re-
 media, quibus tamen nihil profectum est. Quum igitur rem recupe-
 randæ Valetudinis desperatam esse, & ultimum vitæ terminum,
 Propè abesse SEPTUAGENARIUS ad verteret, ad *Εὐθυσίαν* se
 Præparabat; quam profectò curam nullo etiam alio tempore ne-
 glexerat. Quum caussarium corpus nullo posset, animam refecit
 eo, medicamine, quod non quidem adversus corpoream, sed, si
 rectè adhibeatur, spiritualem mortem validissimum est præsidium.
 Cænà, inquam, Dominicà pavit se, eoq; tanquam preciosissimo
 viatico, isti, quod mox conficiendū instabat, itineri præparavit. Post-
 modum legit, cecinit, precatus, meditatus est. Nulla ei in ore fre-
 quentior vox erat, quam JESUS; & ceteroqui nullà de realia, nisi de
 futuro seculo, & Cælestium, quibus brevi admiscendus foret,
 egregià conditione, differentem, qui præsto erant, audiere. O præ-
 clarum illum, inquebat, diem, cum ad illud divinorum animorum
 conciliū cætumq; proficisceretur, cumq; ex hac turbâ & colluvione
 discederet. Quid enim habere vitam hanc commodi, quid non potius
 laboris? sed haberet sane habere certè tamen satietatem aut modum.

Quod

Quod si igitur quis largiretur, ut ex ista aetate repuerasceret & in cunis vagiret, valde recusaturus; neque enim velle quasi decurso spatio, à calce ad carceres revocari. Veniret igitur saltem DOMINUS, nec cunctaretur: Satis se hic diu vixisse, & ita quidem, ut vixisse non poeniteret, aut frustra natum esse arbitraretur. Jam ex vita haec tanquam hospitio, non tanquam ex domo (quod commorandi natura nobis diversorium, non habitandi locum, reliquisset) maximo animi cum pro lubio discessurum. Præclare & divine omnia, LAURENTIO etiam, *homine in vitam & morte consentaneo*, i.e. utroque; CHRISTIANO, dignissima. Maxima profecto moriendi virtus est, lubentem mori. Nemo, nisi malus, mortem deprecetur, aut fugiat. Ex captivis SOGDIANORUM apud ALEXANDRUM M. triginta nobilissimi, corporum robore eximio præditi, erant, qui ut per interpretem cognoscerent jussu Regis ad supplicium sese trahi, carmen lætantiū more canere, tripudiisq; & lasciviori corporis motu gaudiū quoddā animi ostentare cæperunt. Admiratus Rex tantā animi lætitiā mortē oppetere, evocari eos jussit, causam tam effusæ lætitiæ, cum supplicium ante oculos haberent, sciscitatus: illi, si ab alio occiderentur, tristes morituros fuisse, respondent; nunc à tanto Rege, victore omnium gentium, Majoribus suis redditos, honestam mortem, quam fortes voto quoque expererent, carminibus sui moris, lætitiæq; celebrare. Quid Christiani faciemus, ipso DEO nos ad vitæ exitum vocante, cum Ethnici, & Barbari quidem, magnitudine Regis, sed hominis saltem, inducti, mortem sibi gratulentur? Quantus in moriendo artifex NOSTER fuerit, jam jam dicebamus. Mortuus est LUBENS, PIUS, BEATUS; mortuus, ab omni parte est, ut (quod de METELLO Vellei. Patere. hist. lib. 1. usurpat) feliciter magis de vitā migrare, quam mori videretur. VIRUM PRINCEPS, PROVINCIA, RESPUBLICA, JUDICIUM, ACADEMIA, FACULTAS, OMNIS BONUS lugeat & desiderat; virtutemq; & merita ejus nunquam rectius, quam jam, ubi esse desit, metietur. Tum demum sc. homines bona nostra intelligimus, cum, quæ in potestate habuimus, amisimus.

Ceterum

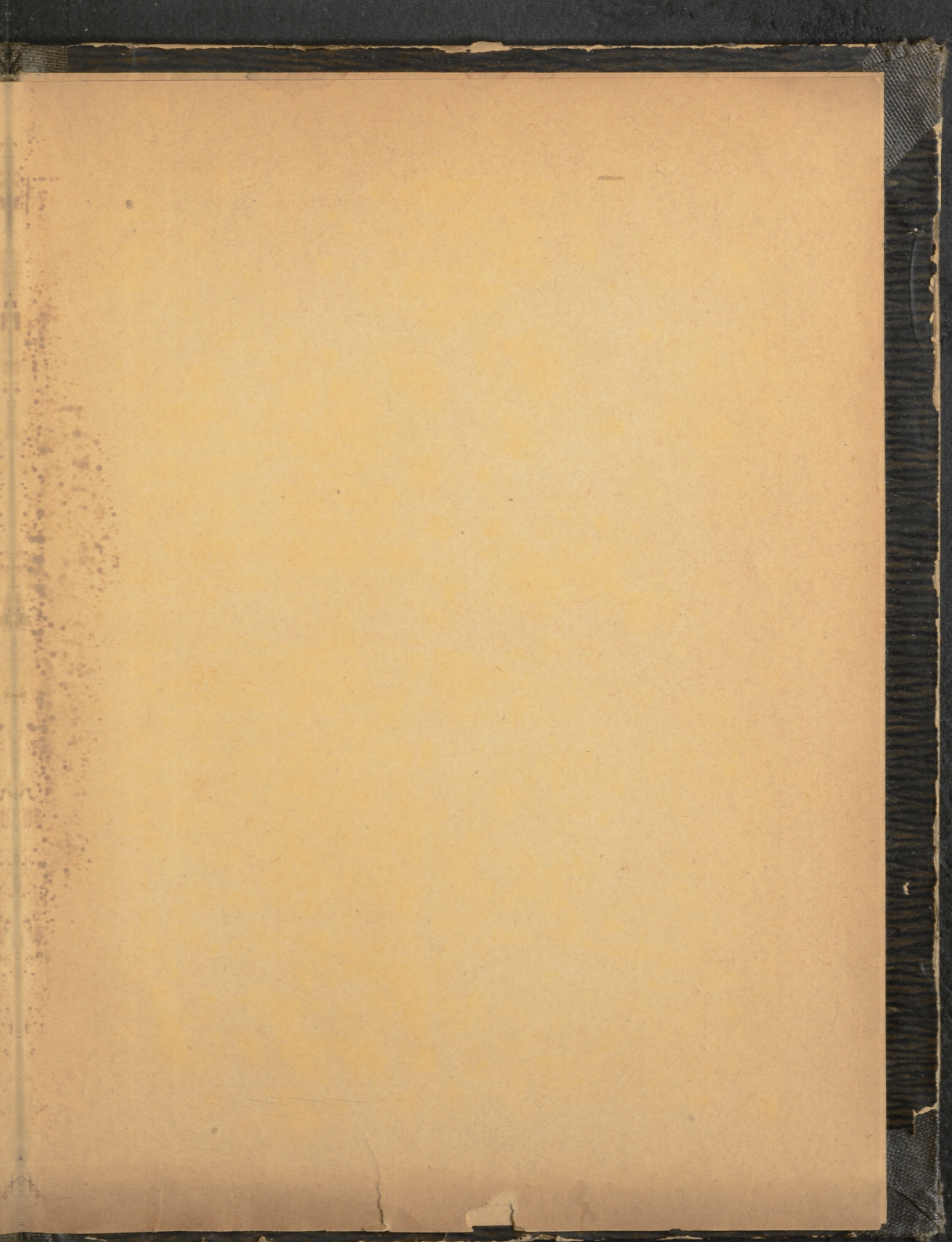

Cæterum amplissimum funus hodiè MATRI TERRÆ manda-
bitur; cui ut frequentissimas exequias eatis, studiosissime abs
vobis, CIVES ACADEMICI, FACULTAS nostra contendit.
Erit id DEFUNCTO gloriosum, & universæ Nobiliss. FAMI-
LIÆ gratissimum; quæ ipsa vicissim bene de vobis merendi
occasionem nullam unquam negliget.

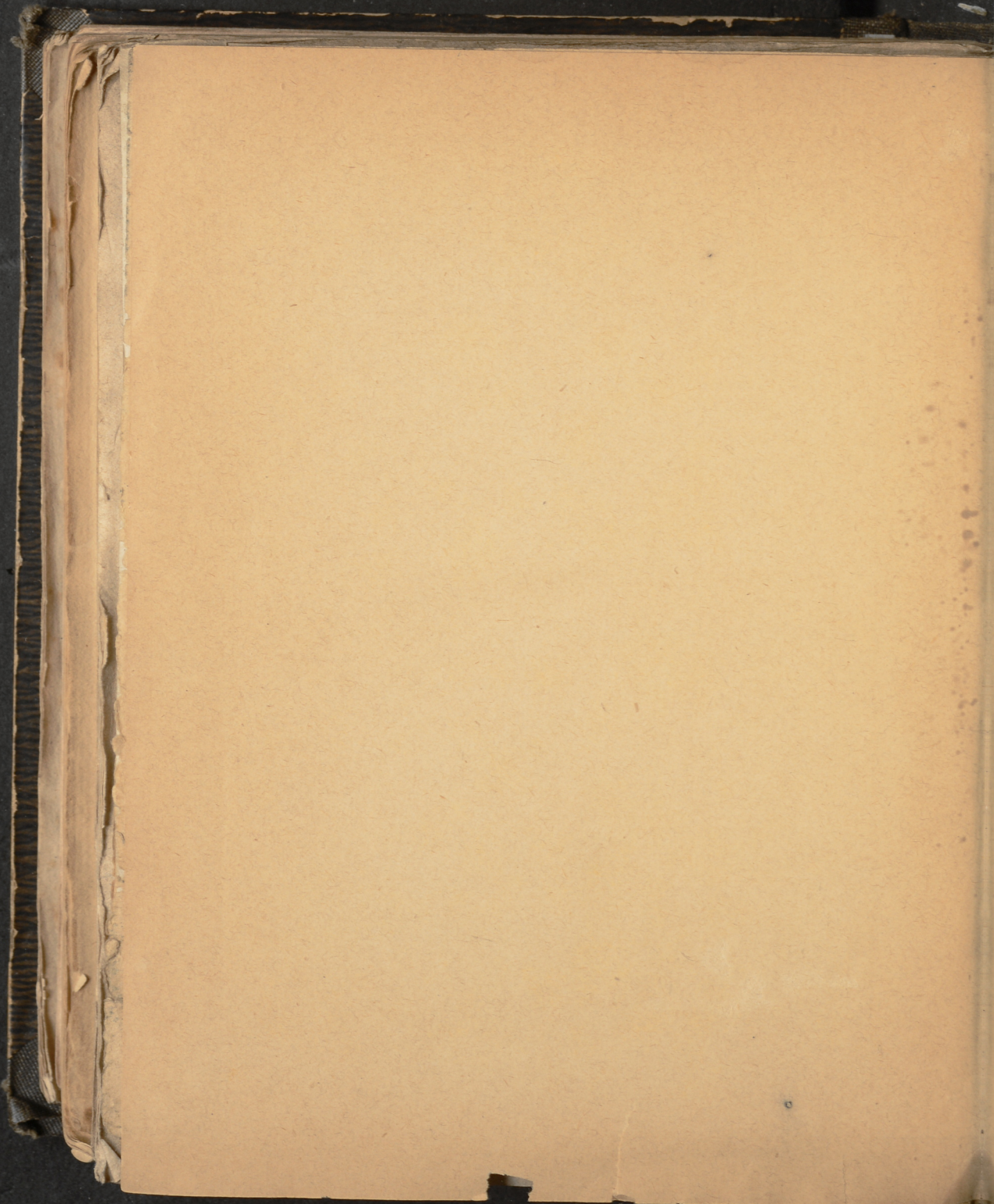
P. P. sub Sigillo FACULTATIS.
die 26. Nov. Anno 1657,

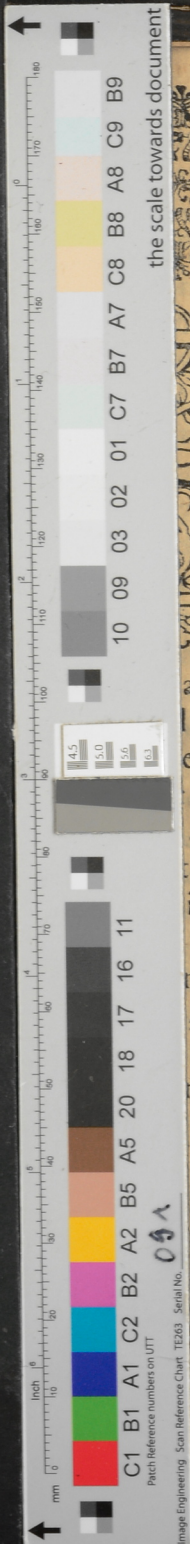

Quidem diversæ passim Philosophiæ
circumferuntur descriptiones, quas
singulas, & recensere, longum; & ad
rationis, in præsentiarum, libellam re-
vocare, tædiosum foret. Antiquissi-
mam ego primâ facio: tanquã à Philo-
sophorû, quos habemus, Primatè la-
tâ, omniumque, rectè philosophanti-
um, calculò, hactenus approbatâ Pla-
tonis ea est, digna profectò Authore,
abus tantum voculis, MEDITATIONE, puta,
lvatur. Censebat Divinus ille Vir, tantò nos eva-
es, quantò vivaciùs consideremus mortem. Ne-
ipso falsus est, cùm, quodcunque in Philoso-
, circa mortis meditationem reperiamus. Mor-
, quæ rectam vivendi rationem monstrat, atque
it, quales esse in morte desideramus. Ea, animum
quæ à verò nos abducere, aut aliquam, nomini
m notam inurere possunt. Ea est, quæ do-
, timorem pellit, tranquillitatem inducit;
scasuum animum varietates firmat, adversus
reddit, quando omnia ab eodem impedi-
tantò paratior sit, sicubi res exiger, statim,
quando est faciendum, statim exire, quo ali-
ndum, tabernaculo suo. Quæ enim ista mor-
st, aut socordia, cùm cognati simus DEO, cùm
terris animal, præter hominem, cognitione.
DE